

Наука III тисячоліття: пошуки, проблеми, перспективи розвитку

які намагалися створити універсальну семантичну типологію фразеологізмів. Головним принципом вибору компонентів для даної типології стала можливість порівняння того чи іншого явища, процесу, предмету з характером, зовнішністю та особливостями людської натури.

ІТАЛІЙСЬКА МЕТАФОРА БАРОКО НА ПРИКЛАДІ ПОЕЗІЇ ДЖАМБАТТІСТА МАРІНО

Ципоренко Л.Д., *старший викладач кафедри італійської філології;*

Філіппова А.С., *студентка IV курсу*

Маріупольський Державний Університет, місто Маріуполь, Україна

Здатність мови до тропеїчності робить її багатшою на переносні значення й відтінки, динамічнішою, свіжішою й образнішою. Метафори збагачують наше мовлення. Використовуючи слова у переносному значенні, ми відтворюємо яскравий образ, насичений оцінкою до цього предмету. Метафори збагачують нашу мову при цьому не затрудняють сприйняття змісту. Вони передають не тільки виразність мовлення, проте й образність, витонченість, розширюють авторську думку, допомагаючи зрозуміти задумку письменника та красу рідної мови.

Метафоричність вживання є однією з можливостей створення експресії, оскільки вона, зазвичай, пов'язана з семантичними зрушеннями, що зумовлює додаткову експресивну насиченість тексту загалом. Тому є важливим остаточне розуміння вживання однієї чи іншої метафори, перш за все заради вірного толкування змісту та основного задуму того чи іншого автора.

Перш за все слід відзначити, що метафора, як будь-який троп літератури, розвивався протягом століть, набував занепаду та розквіту. Метафору або виключали з поезії, або занадто використовували задля пишності та величності. Метафора набула свого розквіту в період бароко. Письменники та поети в епоху бароко сприймали реальний світ як ілюзію та сон. Реалістичні описи часто поєднувалися з їх алегоричним зображенням. Широко використовувалися в цю добу окрім метафор ще й символи, театральні прийоми, графічні зображення, наприклад, коли рядки віршів утворюють малюнок, насиченість риторичними фігурами, антитезами, паралелізмом, градаціями, оксиморонами.

Світогляд і естетика Маріно були типовими для мистецтва бароко. Йому притаманний гедонізм, з одного боку, і уявлення про тлінність і дисгармонію всього сущого у всесвіті - з іншого. Завдання поета Маріно вбачав у тому, щоби дивувати читача незвичними співзвуччями, несподіваними й ускладненими метафорами, порівняннями, антитезами, цитатами та парафразами авторів попередніх епох. Маріно зазначав, що метою поета є «дивовижне та вражаюче», а хто не здатен здивувати, повинен «іти у стайню». Маріно став винахідником характерної барокової поетичної форми - «кончетто». Це були словосполучення з несподіваними мовними зворотами, парадоксальними епітетами, оксюморонами. У поезії Маріно натрапляємо на «радісний біль», на «багатого жебрака», і на «німого промовця», зірки в нього - «жаринки вічного кохання» та «смолоскипи поGREбу».

II Міжнародна науково-практична інтернет-конференція (25-26 квітня 2018 р., м. Бердянськ)

Тож аби довести майстерство Маріно, як письменника метафоричної поезії, слід звернути увагу на його вірші. Перший вірш увійшов до збірки «Ліра» і має назву «До сну». Як вже позначалося раніше, метафористи часто використовували сон як віддзеркалення життя. «Безмовності та Півночі дитя,/ Батько повітряних, ніжних видінь,/ Ласкавий сон, закохан добрий геній,/ Ті, що щасливі, за тобою всі летять.». Вже с перших рядків ми знаходимося у чарівному полоні сновидінь. Стає зрозумілим, що саме в цьому вірші сон грає з читачем таємну гру. Маріно використовує персоніфіковану метафору, сон оживає, наче старий друг, він є дитям Безмовності та Півночі, які теж виступають у ролі персон. Сон є батьком повітряних, ніжних видінь, окрім персоніфікації як такої, використовується багато метафоричних епітетів таких як «повітряні ніжні видіння», «ласкавий сон», «добрий геній». Є також контекстуальна метафора «Ті, що щасливі, за тобою всі летять.», її можна зрозуміти лише у контексті перших трьох строк. Ті, що щасливі - тобто закохані один в одного люди, що тільки в сні можуть наче в мрії буди з коханими.

Маріно має дивовижну естетику в поезії, яка притаманна тільки тогочасному стилю бароко. Проте його вірші хоч і мали пишність, урочистість та надмірну метафоричність кожного образу, невідмінну іншим поетам, залишались легкими та піднесеними.

У творчості Маріно використовує всі види та підвиди метафор, а також вигадує свої, авторські хитросплетіння слів, аби вразити читача. Саме тому його творами надихнулася ціла низка наступних поетів того часу та виникла навіть течія «маринізму», представники якої і досі творять по всій території Італії.

ФАКТОРЫ И ПРИЧИНЫ ЯЗЫКОВОГО ЗАИМСТВОВАНИЯ

Чеверда Н.А., *магистрантка*
Бердянский государственный педагогический университет,
Бердянск, Украина

Актуальность выбранной темы обоснована недостаточной изученностью новейших современных заимствований.

К причинам заимствования можно отнести: потребность в наименовании новой вещи, нового явления; необходимость разграничить содержательно близкие, но все же различающиеся понятия; тенденция, заключающаяся в том, что цельный, не расчлененный на отдельные составляющие объект и обозначаться должен «цельно», нерасчлененно, а не сочетанием слов; социально-психологические причины и факторы заимствования.

Обобщенный анализ результатов исследования позволил определить критерии освоенности иноязычной лексики. Релевантными признаками освоенности заимствований *в системе языка* считаются: фонетико-графическая передача иноязычного слова средствами языка-реципиента; употребление иноязычного слова в рамках грамматических категорий языка-реципиента; закрепление (стабилизация) значения.

Необходимыми параметрами освоенности иноязычных заимствований в речи носителей являются следующие: узнаваемость - определяется